

3^Η ΘΕΜΑΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ: ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ «ΑΛΛΟΙ»**ΚΡΙΤΗΡΙΟ 20584****ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ****A1.**

Ο ρατσισμός που εκδηλώνεται στο σχολικό περιβάλλον, σύμφωνα με το μη λογοτεχνικό κείμενο εμφανίζεται με πολλούς τρόπους. Αρκετές είναι οι προκαταλήψεις των εφήβων που απομονώνουν αρκετούς συμμαθητές τους. Μεγάλο ρόλο διαδραματίζει και η διαφορετικότητα των παιδιών ως προς τη γλώσσα, τα έθιμα, τις αξίες, τις μαθησιακές τους δυσκολίες και επιδόσεις. Αρκετά παιδιά πέφτουν θύματα ρατσισμού, καθώς δέχονται σωματική βία όπως και λεκτική. Το άτομο που στοχοποιείται επηρεάζεται ψυχολογικά, νιώθει δυσφορία, άγχος αλλά και κατωτερότητα.

A2.

Η σύνταξη είναι παθητική και γίνεται αντιληπτή από το ποιητικό αίτιο «από αγάπη, ενσυναίσθηση, διαλλακτικότητα και ανεκτικότητα απέναντι σε κάθε συνάνθρωπό τους».

Μετατροπή σε Ενεργητική σύνταξη → Η αγάπη, η ενσυναίσθηση, η διαλλακτικότητα και η ανεκτικότητα απέναντι σε κάθε συνάνθρωπό διακατέχει τους ίδιους ανθρώπους.

A3.**ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ**

Η 6^η Μαρτίου έχει καθιερωθεί ως η Πανελλήνια ημέρα κατά της Σχολικής Βίας και του Εκφοβισμού. Η έμφυτη ανάγκη του ανθρώπου να γίνεται αποδεκτός από την κοινότητα τίθεται υπό αίρεση όταν το κλίμα στο σχολείο είναι συγκρουσιακό. Ο εκφοβισμός πάντα υπήρχε στο σχολικό περιβάλλον αλλά, τελευταία, έχουμε αρχίσει να καταγγέλλουμε ό τι αποσιωπούσαμε πριν.

Θύματα του σχολικού εκφοβισμού είναι παιδιά αλλοδαπά, αλλόγλωσσα, αλλόθρησκα, ΑΜΕΑ, με κοινωνικοοικονομικά προβλήματα και ιδιαιτερότητες σωματικές ή νοητικές.

Θύτες είναι παιδιά που αισθάνονται «ανώτερα», με κοινωνικοοικονομική επιφάνεια και σωματική ή πνευματική υπεροχή.

Τρόποι εκφοβισμού είναι οι προσβολές, οι απειλές, η εξύβριση, η άσκηση σωματικής βίας σε βάρος των πιο αδύναμων, η περιθωριοποίηση με ρατσιστικά κίνητρα, η ψυχολογική βία, οι απειλές στα κοινωνικά δίκτυα.

Ρόλος μας είναι να μην μένουμε απαθείς αλλά να καταδικάζουμε, τον εκφοβισμό, να συμπαραστεκόμαστε στα θύματα, να χτίζουμε έναν τοίχο προστασίας και να τους δημιουργούμε το αίσθημα ασφαλείας που έχουν ανάγκη. Έχουμε χρέος να σεβόμαστε ο ένας τον άλλο γιατί όλοι είμαστε διαφορετικοί αλλά και όλοι ίσοι.

Ο ρόλος της οικογένειας και του σχολείου είναι να διδάσκουν την αγάπη. «Κανείς δεν είναι κακός με τη θέληση του,» έλεγε ο Σωκράτης· «είναι κακός από άγνοια». «Οὐτοι συνέχθειν ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν»· δεν γεννήθηκα για να μισώ αλλά για ν' αγαπώ, λέει η Αντιγόνη. Το σχολείο αποτελεί μικρογραφία της κοινωνίας, που τις δικές της παθογένειες τις μεταφέρει σε αυτό. Πρέπει λοιπόν οι γονείς να διδάσκουν την αγάπη αλλά και το σχολείο, εξωστρεφές και φιλικό, να εξελίσσεται μέσα σε πνεύμα ανοχής, κατανόησης και αλληλεγγύης.

(250 λέξεις)

B3. 1.Θέμα αναγνωστικής ανταπόκρισης

Ο άνθρωπος έχει την αναφαίρετη ελευθερία να διαχειρίζεται τις επιλογές του ζώντας μέσα στην κοινωνία. Η απελπισία και η απόγνωση δεν μπορούν να έχουν ούτε διάρκεια ούτε εμμονική παρουσία στη ζωή του. Υπάρχουμε όσο υπάρχει και ο άλλος... αυτός που θα μας δώσει χείρα βοήθειας όταν του τη ζητήσουμε. Αυτός θα μας βοηθήσει να καλύψουμε τη γύμνια μας και να ζεστάνουμε την παγωνιά της εσωτερικής μας ερημίας. Αυτός θα μας δώσει «κάποια κουρέλια να μας προφυλάξουν» όταν είμαστε «γυμνοί» και παραπαίουμε «στο παγωμένο δάσος» της απόγνωσης. Τότε η

απελπισία τελειώνει σύντομα γιατί θα έχει κυριαρχήσει η προσδοκία και η ελπίδα ότι «τα δέντρα θα ξανανθίσουν». Η ανάγκη μας για τον άλλο είναι σταθερή, διαρκής και νοηματοδοτεί τη ζωή μας. Αρκεί να υπάρχει η αμοιβαία, και από τις δυο πλευρές, βοήθεια ώστε αυτή να μην είναι ετεροχρονισμένη και, κατά συνέπεια, ανυπόστατη και ανώφελη. (146 λέξεις)

2.Θέμα δημιουργικής γραφής

Φίλε μου,

Μη φοβάσαι και μην απελπίζεσαι. Μην σταματήσεις τις δραστηριότητές σου και, προπαντός, να μην πάψεις να είσαι ο εαυτός σου και να έχεις πίστη σε αυτόν. Να μην επιτρέπεις στους άλλους να σε υποτιμούν και να σε εγκαταλείπουν στην σκοτεινή ερημιά του δάσους κρυμμένο κάτω από τα χιόνια. Να έχεις κατά νου ότι αυτός που τρομοκρατεί είναι θρασύδειλος και, κατά βάθος, είναι αυτός που φοβάται πιο πολύ από εσένα γιατί είναι αδύναμος αλλά το αγνοεί. Ο δικός σου ο φόβος είναι εκείνος που τον αποθρασύνει.

Να μην είσαι «αόρατος» και να μην φέρεσαι σαν να μην υπάρχουν! Να γνωστοποιήσεις το πρόβλημα και να ζητήσεις άμεσα βοήθεια. Το σχολείο είναι μικρογραφία της κοινωνίας και αυτή η κατάσταση είναι μια πρόγνευση για το τι ενδεχομένως μπορεί να αντιμετωπίσεις αποφοιτώντας. Όσο υπάρχει ο άλλος, όσο υπάρχουν εσύ, υπάρχει υποστήριξη αρκεί να την αναζητήσεις και, προπαντός, να μιλήσεις... (146 λέξεις).

Χαρίκλεια Μυττά, φιλόλογος

